

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ (Ιωάν. 5, 1-15)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στη Γαβριά, στις 13/5/1984)

Εμπιστοσύνη στο Θεό. Όχι κριτική

Όποιος διαβάσει το άγιο Ευαγγέλιο, προσέχει τα νοήματά του, και τα ακολουθεί, δεν θα περιπατήσει στο σκοτάδι. Δεν θα σκοντάψει. Δεν θα κινδυνεύσει. Ούτε στα επίγεια, ούτε -πολύ περισσότερο- θα διακινδυνεύσει να παίξει κορώννα-γράμματα την αιώνιο ζωή που είναι το σπουδαιότερο. Γιατί όπως είπε ο Χριστός, «τι θα ωφελήσει τον άνθρωπο αν κερδίσει τον κόσμο όλο και ζημιωθεί την ψυχή του;».

Τι μας ωφέλησε η τυχόν αμαρτωλή χαρά την οποία είχαμε χθες, προχθές, πέρυσι; Ποιά ωφέλεια έχουμε από αυτή; Και πόσο μεγάλη ωφέλεια έχουμε από κάθε καλή πράξη που κάναμε; Από την προσευχή μας, από την ελεημοσύνη, από τον έλεγχο του εαυτού μας, από την επίκληση της ευλογίας του Θεού, από την μελέτη του αγίου Ευαγγελίου, από τη ακρόαση του λόγου του Θεού... Πόσο το ένα -η αμαρτία- μας κατεβάσει και πόσο το άλλο -η πνευματική ζωή- μας ανεβάσει και μας εξυψώνει. «Εγώ ειμι το φως του κόσμου» είπε ο Χριστός. «Όποιος με ακολουθεί δεν θα περιπατήσει στο σκοτάδι, αλλά θα έχει πάντοτε το φως της ζωής».

Ο λόγος του Θεού είναι πηγή σοφίας και φωτισμού. Ας παρακολουθήσουμε λοιπόν τι μας είπε το σημερινό Ευαγγέλιο.

Ο Χριστός πήγε στην Ιερουσαλήμ. Και πέρασε από μία δεξαμενή, στην οποία γινόντουσαν θαύματα, επειδή από καιρό σε καιρό ένας άγγελος ετάρασσε το νερό και όποιος έμπαινε πρώτος γινόταν καλά.

Γιατί ο Θεός θέλησε να θεραπεύεται μόνο όποιος έμπαινε πρώτος;

Θα μπορούσε να δώσει κανείς διάφορες απαντήσεις, αλλά θα πούμε μόνο μία. Εμάς τους αδύνατους ανθρώπους, μπορεί κάποιος να μας εκβιάσει, να μας συντρίψει, να μας εξουθενώσει, αλλά δεν μπορεί να μας εξαναγκάσει. Όσο μεγάλος και αν είναι, όσο τύραννος και αν είναι. Αν λοιπόν εμάς τους ταπεινούς και τιποτένιους, κανένας δεν μπορεί να μας εξαναγκάσει να κάνουμε εκείνο που δεν θέλουμε, για φανταστείτε τι ανόητο που είναι να

«βγάζει» ο άνθρωπος από τον Θεό την ελευθερία και να θέλει να του υποδείξει τι πρέπει να κάνει. Ο Θεός δεν περιμένει οδηγίες από μας. Όποτε θέλει ενεργεί, όπου θέλει ενεργεί, όποτε θέλει φανερώνεται και όποτε θέλει κρύβεται. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο μακάριος ο άνθρωπος ο οποίος αναζητώντας τον πλούσιο φωτισμό τού λόγου του Θεού, προσεύχεται προς τον Χριστό με ταπείνωση και με υπακοή και του λέγει: «Κύριε, δίδαξέ με. Κύριε, φώτισέ μου την διάνοια να κατανοώ τον λόγο σου. Κύριε, θεράπευσε τα πάθη μου και άνοιξε τα μάτια μου να βλέπω σωστά. Ελευθέρωσέ με από την τύφλωση που δημιουργεί στην ψυχή μου η αμαρτία και οδήγησέ με στον δρόμο των εντολών σου».

Ένας ασυνήθιστος άρρωστος

Εκεί λοιπόν στην κολυμβήθρα της Βηθεσδά, ο Χριστός συνάντησε έναν παράλυτο. Και σαν παντογνώστης Θεός κατάλαβε ότι βρίσκεται εκεί τριάντα οκτώ χρόνια. Εμείς, αν δούμε κάπου κάποιον άνθρωπο, δεν ξέρουμε πόση ώρα βρίσκεται εκεί. Και ούτε θα μάθουμε ποτέ αν δεν μας το πει. Γιατί; Γιατί είμαστε άνθρωποι απλοί και πεπερασμένοι.

Όμως άλλο άνθρωπος, άλλο Θεός. Άλλη η δύναμη του ανθρώπου, άλλη του Θεού. Άλλη η γνώση του ανθρώπου, άλλη του Θεού. Αλλοίμονό μας, αν προσπαθήσουμε να μετρήσουμε τη σοφία του Θεού, τη δύναμη του Θεού και την αγαθότητα του Θεού με την δική μας. Ξέρει λοιπόν ο Χριστός ότι ο άνθρωπος αυτός είναι τριανταοχτώ χρόνια εκεί, και τον πλησιάζει. Τι του λέγει;

-Θέλεις υγιής γενέσθαι;

Για προσέξτε, αδελφοί μου. Ο Χριστός έχει τη δύναμη και το δικαίωμα να του πει:

-Ταλαίπωρε άνθρωπε, τριανταοχτώ χρόνια έχεις εδώ και δεν έσπασε κανενός η καρδιά να σε βοηθήσει; Να σε αρπάξει όταν βλέπει το νερό να ταραζέται και να σε πετάξει μέσα στη δεξαμενή; Αλλά και σ' αυτή την κατάσταση της αρρώστιας που είναι όλοι αυτοί εδώ, ενώ έρχονται ενώπιον του Θεού για να βρουν έλεος, κοιτάζουν ποιός θα σπρώξει τον άλλο; Ποιός θα προλάβει; Μόνο τον εαυτό τους σκέπτονται; Χάθηκε λίγη καλωσύνη, λίγη υπομονή; Πού είναι η ευγένεια, η αγάπη, η θυσία; Άνθρωπε, Εγώ σε λυπάμαι. Σήκω και περιπάτει.

Αλλά ο Χριστός δεν μιλάει έτσι. Μόνο ρωτά ήρεμα τον άρρωστο:

-Θέλεις υγιής γενέσθαι;

Περιμένει κανείς να ακούσει από τον άνθρωπο εκείνο «δεν με παρατάς στον πόνο μου; Δεν με λυπάσαι; Ήρθες να με κοροϊδέψεις; Είναι ερώτηση αυτή αν θέλω να γίνω καλά; Άσε με ήσυχο άνθρωπέ μου».

Αλλά τι βλέπουμε; Βλέπουμε τον άρρωστο να του απαντάει: «Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω ίνα όταν ταραχθή το ύδωρ βάλει με εις την κολυμβήθραν». Ενώ πάω εγώ να μετακινηθώ -πού να σειστεί ο παράλυτος;- προλαβαίνει άλλος και μπαίνει στο νερό όταν τaráζεται, πριν από εμένα. Και εγώ μένω εδώ.

Γιατί; Γιατί οι άλλοι άρρωστοι είχαν κοντά τους δικούς τους ανθρώπους. Και αρκετοί ήταν με γερά πόδια και χέρια.

Μένει λοιπόν έξω από την κολυμβήθρα ο παράλυτος τριανταοχτώ χρόνια και περιμένει. Τι περιμένει; Προσπάθησε μία φορά, δεύτερη, τρίτη, δεκάτη φορά, πεντακόσιες φορές και δεν κατάφερε τίποτε, γιατί οι άλλοι τον έκαναν πέρα. Όπως κάνουμε και εμείς καμιά φορά όταν κοινωνούμε. Ποιός θα προλάβει να παραμερίσει τον άλλο, να τον ξεγελάσει, να τον σπρώξει για να μπει μπροστά.

Πού φτάνει η ανθρώπινη αθλιότητα! Μπροστά στο Θεό στέκονταν οι άρρωστοι, περίμεναν τον άγγελο Κυρίου, περίμεναν την ενέργεια του Θεού. Ξέρουν ότι ο Θεός είναι αγάπη και θέλει αγάπη. Ξέρουν ότι ο Θεός είναι ταπείνωση και θέλει ταπείνωση. Ξέρουν ότι ο Θεός απαιτεί και διδάσκει την υπομονή και όμως κάνουν τα αντίθετα.

Αλλά ο άνθρωπος αυτός λέγει:

-Κύριε άνθρωπον ουκ έχω. Αλλά περιμένω.

-Πώς περιμένεις;

-Με ελπίδα!

Ποιά είναι η ελπίδα; Ο εαυτός του; Όχι βέβαια, γιατί το ξέρουμε ότι ο παράλυτος ημέρα με την ημέρα πάει στο χειρότερο. Ποιός λοιπόν είναι η ελπίδα του; Ο Θεός είναι η ελπίδα του. Εκείνος που τaráσσει το νερό και το κάνει θαυματουργό.

Με ευγένεια τον ρωτάει ο Χριστός:

-Μου επιτρέπεις να σε θεραπεύσω; Θέλεις να σε θεραπεύσω;

Και κείνος απαντά με μεγάλη ευγένεια, και με μεγαλύτερη ταπείνωση. Πού βρήκε αυτή την ευγένεια και αυτή την ταπείνωση μέσα σε τέτοιο πόνο;

Κέρδισε αυτές τις αρετές με την σωστή τοποθέτησή του απέναντι του Θεού. Ο άνθρωπος αυτός σκεφτόταν τον Θεό. Σκεφτόταν ότι ο Θεός είναι πηγή δυνάμεως, πηγή ευλογίας, πηγή θεραπείας, πηγή όλων ανεξαιρέτως των αγαθών.

Και ο Χριστός τού είπε:

-Άρον τον κράβατόν σου και περιπάτει.

Τι του έδειξε μ' αυτό;

-Ξέρεις, του λέγει. Δεν είναι τίποτα αδύνατο για τον Θεό. Εγώ δεν περιμένω τον άγγελο. Δεν χρειάζεται να κατεβεί άγγελος. Εγώ είμαι ανώτερος από όλους τους αγγέλους.

-Άρον τον κράβατόν σου και περιπάτει.

Λένε τα τροπάρια της Εκκλησίας μας, που πρέπει να τα προσέχουμε: Η φωνή σου Κύριε ήταν πιο δυνατή από την αρρώστια των τριανταοχτώ χρόνων. Ήταν πιο δυνατή από την φθορά της φύσεως. Που δεν μπόρεσε κανένας γιατρός και καμιά δύναμη ανθρώπινη να την συγκρατήσει. Η φωνή σου Κύριε ήταν παντοδύναμη. Έσφιξε τον παράλυτο και σηκώθηκε. Πήρε και το κρεβάτι του και πήγε στο σπίτι του.

Το Ευαγγέλιο οδηγός στην αλήθεια

Και στο άλλο ανάγνωσμα που ακούσαμε σήμερα από τις Πράξεις των αποστόλων βλέπουμε ένα ανάλογο θαύμα. Ο απόστολος Πέτρος, δούλος του Θεού, όχι ο Θεός, αλλά άνθρωπος φωτισμένος από το φως του Ευαγγελίου, με πίστη ότι ο Θεός είναι αγάπη, δύναμη, φως, ανάσταση, στάθηκε μπροστά σε μια πεθαμένη γυναίκα και της είπε:

-Ταβιθά, ανάστηθι.

Και η Ταβιθά, η πεθαμένη, αναστήθηκε. Γιατί η φωνή του αποστόλου Πέτρου, φωνή ανθρώπου που πίστευε στο Χριστό, έφτασε στον Άδη και ελευθέρωσε την πεθαμένη γυναίκα. Και επανήλθε το πνεύμα της, η ψυχή της, στο σώμα της και αναστήθηκε.

Μακάριος ο άνθρωπος που διαβάζει το Ευαγγέλιο και παίρνει το φως του στην ψυχή του. Αυτός βλέπει τα πάντα σωστά και ξέρει την αξία τους. Και είναι

μακάριος, γιατί καταλαβαίνει ότι υπεράνω όλων ευρίσκεται ο Θεός και η δύναμη του. Και μπορεί να καταλάβει τι αξία έχει το σώμα και τι αξία έχει η ψυχή, η Βασιλεία του Θεού και ο Θεός. Αλλοίμονο στον άνθρωπο που δεν κατάφερε να τοποθετηθεί σωστά σ' αυτά τα θέματα.

Όποιος δεν μελετά με ταπείνωση τον λόγο του Θεού, βρίσκεται στην αθλιότητα της συγχύσεως των πάντων. Και γι' αυτό μοιάζει με εκείνον που πλανάται στο σκοτάδι και ό,τι τύχει μπροστά του, το θεωρεί πολύ σπουδαίο, χωρίς να το βλέπει και χωρίς να το αξιολογεί.

Ας ευχηθούμε, η χάρη του Θεού να μας φωτίζει στην μελέτη του λόγου Του και στην κατανόηση των μυστηρίων Του. Αμήν.-